

Sygn. VUa 43/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 kwietnia 2018 roku

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Piotrkowie Trybunalskim,

Wydział V w składzie:

Przewodniczący: SSO Magdalena Marczyńska

Sędziowie: SSO Urszula Sipińska-Sęk (spr.)

SSO Agnieszka Leżańska

Protokolant: st.sekr.sądowy Marcelina Machera

po rozpoznaniu w dniu 22 marca 2018 roku w Piotrkowie Trybunalskim

na rozprawie

sprawy z wniosku K. Ł.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o odszkodowanie z tytułu wypadku

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. od wyroku Sądu Rejonowego w Piotrkowie Tryb. IV Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 6 września 2017r. sygn. IV U 227/16

- 1. prostuje wyrok Sądu Rejonowego w Piotrkowie Tryb. IV Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 6 września 2017roku sygn. IVU 227/16 w ten sposób, że po słowach „tytułem odszkodowania za ” dodaje słowo „dodatkowy”,*
- 2. oddala apelację,*
- 3. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. na rzecz wnioskodawczyni K. Ł. kwotę 120,00 (sto dwadzieścia) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za drugą instancję.*

Sygn. akt V Ua 43/17

UZASADNIENIE

(...) Oddział w T. decyzją z dnia 16 czerwca 2016 roku sygn. (...) przyznał K. Ł. odszkodowanie w kwocie 7.800,00 złotych za 10% uszczerbek na zdrowiu wskutek wypadku przy pracy z dnia 17 stycznia 2014 roku. W uzasadnieniu wskazał, że komisja lekarska ustaliła wysokość uszczerbku na 10%. Dlatego ZUS przyznał odszkodowanie w kwocie 7.800,00 złotych.

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 6 września 2017 roku wydanym w sprawie sygn. akt IV U 227/16 Sąd Rejonowy w Piotrkowie Tryb. zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że zasądził od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w T. na rzecz K. Ł. kwotę 780,00 złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 16

czerwca 2016 roku tytułem odszkodowania za 1% uszczerbku na zdrowiu oraz zasądził od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w T. na rzecz K. Ł. kwotę 180,00 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Podstawę rozstrzygnięcia stanowiły następujące ustalenia faktyczne i rozważania prawne Sądu Rejonowego:

Wnioskodawczyni jest nauczycielką wychowania fizycznego w (...) w R.. W dniu 17 stycznia 2014 roku szła do pokoju nauczycielskiego z dziennikiem lekcyjnym. Gdy była na schodach podwinęła się jej noga i wnioskodawczyni upadła uderzając prawym kolanem o brzeg stopnia schodów.

K. Ł. doznała urazu kolana, uszkodzone zostało (...) i obie łąkotki. Została zakwalifikowana do rekonstrukcji (...). Była operowana we wrześniu 2014 roku, po operacji chodziła 6 miesięcy o kulach w stabilizatorze stawu kolanowego.

Artroskopia kolana została przeprowadzona w październiku 2015 roku. Leczenie zostało zakończone w kwietniu 2016 roku.

Uszczerbek na zdrowiu ze względu na skutki ortopedyczne urazu wynosi 10%

Wnioskodawczyni doznała dodatkowo 1% uszczerbku na zdrowiu z uwagi na pozostałe po operacjach blizny stawu kolanowego. Blizny skórne powstały po operacjach stawu. Zostaną na stałe. Nie powodują one ograniczeń w ruchomości w stawie kolanowym, ale skutkują nieprawidłowym działaniem skóry jako struktury odpowiedzialnej za różne funkcje organizmu.

Powyższy stan faktyczny Sąd Rejonowy ustalił na podstawie opinii biegłych ortopedy J. B. oraz chirurga M. K..

Sąd Rejonowy uznał opinie biegłych, w których określili oni uszczerbek na zdrowiu u wnioskodawczyni, za właściwe. Jak wskazał Sąd Rejonowy, biegły ortopeda ocenił dokumentację lekarską, wykonał własne badania wnioskodawczyni i ustalił skutki urazu, jakiego doznała K. Ł., jakie pozostały po wykonanych operacjach. W badaniu został określony zakres ruchów w kolanie, zgięcie i wyprost, jak i niestabilność przednio-przyśrodkowa. Takie uszkodzenie stawu kolanowego, jak podkreślił Sąd Rejonowy, w sposób prawidłowy zostało zakwalifikowane z punktu 156 tabeli uszczerbków na zdrowiu. W ocenie Sądu Rejonowego z tego też punktu z uwagi na brak odrębnej normy określającej uszczerbek na zdrowiu związany z uszkodzeniem skóry określono prawidłowo uszczerbek związany z bliznami pooperacyjnymi i ubytkami tkanek miękkich. Według Sądu Rejonowego kwalifikowanie uszczerbku z innych pozycji nie byłoby właściwym, ponieważ dotyczą one (np. pkt 155) uszkodzeń stawu z trwałym i znacznym ograniczeniem ruchów w tym stawie, a takie u wnioskodawczyni nie występują.

Reasumując Sąd Rejonowy stwierdził, że skoro K. Ł. otrzymała odszkodowanie za 10% uszczerbek na zdrowiu, a całkowity uszczerbek na zdrowiu wynosi 11%, to nie uzyskała odszkodowania za cały uszczerbek na zdrowiu. Dlatego też na podstawie art.12 ustawy wypadkowej należy przyznać wnioskodawczyni odszkodowanie za 1% uszczerbku na zdrowiu.

Z tych wszystkich względów, Sąd Rejonowy zmienił decyzję ZUS i zasądził od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w T. na rzecz K. Ł. kwotę 780,00 złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 16 czerwca 2016 roku tytułem odszkodowania za 1% uszczerbku na zdrowiu.

O kosztach sądowych Sąd Rejonowy orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. i art. 99 k.p.c.

Apelację od powyższego wyroku wniósł pełnomocnik organu rentowego zaskarżając go w całości i zarzucając:

1. naruszenie prawa procesowego, które miało wpływ na treść zaskarżonego wyroku, tj. art. 233 §1 k.p.c. poprzez przekroczenie zasady swobodnej (bo dowolnej) oceny dowodów i uznanie, że w wyniku wypadku przy pracy z dnia 17 stycznia 2014r. wnioskodawczyni doznała 11%

stałego uszczerbku na zdrowiu (10% ze względu na skutki ortopedyczne oraz 1% z uwagi na pozostałe po operacjach blizny stawu kolanowego), podczas gdy materiał dowodowy nie pozwala na sformułowanie takiego wniosku i potwierdza, że w wyniku wypadku przy pracy z dnia 17 stycznia 2014 roku wnioskodawczyni doznała 10% uszczerbku na zdrowiu, tak jak ustalił organ rentowy oraz biegły ortopeda J. B., co obejmuje również widoczne blizny pooperacyjne - po artroskopiiach i pobraniu przeszczepu, które same w sobie nie powodują ograniczeń funkcjonowania wnioskodawczyni;

2. naruszenie prawa materialnego, a mianowicie art. 6 ust. 1 pkt 4 oraz art. 11 ust. 1-3 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz.U. z 2015r., poz. 1242, ze zm.) w zw. z poz. 156 tabeli stanowiącej załącznik do rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 r. w sprawie szczegółowych zasad orzekania o stałym lub długotrwałym uszczerbku na zdrowiu, trybu postępowania przy ustalaniu tego uszczerbku oraz postępowania o wypłatę jednorazowego odszkodowania (Dz.U. z 2013r., poz. 954), poprzez błędne zasądzenie od (...) Oddziału w T. na rzecz K. Ł. kwoty 780,00 złotych tytułem jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy z dnia 17 stycznia 2014 roku za 1% uszczerbku na zdrowiu (łącznie 11%), podczas gdy wnioskodawczym ma prawo do jednorazowego odszkodowania jedynie za 10% uszczerbku na zdrowiu, co obejmuje również blizny pooperacyjne, które same w sobie nie powodują ograniczeń jej funkcjonowania.

Reasumując pełnomocnik organu rentowych wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku Sądu Rejonowego i oddalenie odwołania, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na apelację pełnomocnik wnioskodawczyni K. Ł. wniósł o oddalenie apelacji i zasądzenie od organu rentowego na rzecz wnioskodawczyni kosztów postępowania odwoławczego według norm przepisanych w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja jest bezzasadna.

Poczynione przez Sąd I instancji ustalenia faktyczne są wystarczające do merytorycznego rozpoznania apelacji.

Zarzuty apelacji sprowadzają się do błędnego ustalenia stanu faktycznego w zakresie wysokości trwałego uszczerbku na zdrowiu z tytułu wypadku przy pracy, któremu uległa skarżąca w 2014r. na skutek naruszenia art. 233 §1 k.p.c.

Analizując treść złożonej przez organ rentowy apelacji należy stwierdzić, iż skarżący nie zdołał skutecznie wykazać przyczyn, które dyskwalifikowałyby możliwość uznania dokonanych przez Sąd pierwszej instancji ustaleń faktycznych za prawidłowe. Samo przeświadczenie skarżącego, iż zgromadzony w prawie materiał dowodowy należało ocenić w odmienny sposób, co w efekcie skutkować winno dokonaniem odmiennych ustaleń faktycznych - nie może być uznane za wystarczające dla stwierdzenia naruszenia przez Sąd treści art. 233 § 1 k.p.c. Dla skuteczności zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c., nie można poprzestać na stwierdzeniu, że dokonane ustalenia faktyczne są wadliwe. Niezbędne jest bowiem wskazanie konkretnych przyczyn, które dyskwalifikują postępowanie sądu w zakresie ustaleń. Skarżący powinien zwłaszcza wskazać, jakie kryteria oceny zostały naruszone przez sąd przy analizie konkretnych dowodów, uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłusznie im taką moc przyznając (zob. postanowienie SN z dnia 23 stycznia 2001 r., IV CKN 970/00, Lex nr 52753, wyrok SN z dnia 6 lipca 2005 r., III CK 3/05, Lex nr 180925).

Skarżący nie sprostął tym wymaganiom. Dlatego też zarzut naruszenia art. 233 k.p.c. nie zasługuje na uwzględnienie. Wysokość ustalonego przez Sąd I instancji trwałego uszczerbku na zdrowiu ma oparcie w opinii biegłego ortopedy J. B. i chirurga ogólnego M. K..

Z przeprowadzonego przez Sąd I instancji postępowania dowodowego wynika, że wnioskodawczyni na skutek wypadku przy pracy z dnia 17 stycznia 2014 roku – wystąpienie

którego nie było przedmiotem sporu między stronami- doznała stałego uszczerbku na zdrowiu w postaci pełnego uszkodzenia więzadła krzyżowego przedniego, które wymagało leczenia rekonstrukcyjnego.

Każdy z biegłych ocenił uszczerbek na zdrowiu ubezpieczonej z tej samej pozycji 156 tabeli stanowiącej załącznik do rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 r. w sprawie szczegółowych zasad orzekania o stałym lub długotrwałym uszczerbku na zdrowiu, trybu postępowania przy ustalaniu tego uszczerbku oraz postępowania o wypłatę jednorazowego odszkodowania (Dz.U. z 2013r., poz. 954). Pozycja 156 tabeli obejmuje inne następstwa uszkodzeń kolana: skrócenie kończyny, zaburzenia osi, stawu (koślawość, szpotawość, ruchomość patologiczna), dolegliwości przewlekłe zapalne, zapalenia ropne, ciała obce, przetoki itp. – w zależności od stopnia.

Mimo, że biegli dokonali oceny wysokości uszczerbku na zdrowiu ubezpieczonej z tej samej pozycji tabeli, to jednak każdy z nich ocenił nie tożsamy - jak chce organ rentowy - ale inny uszczerbek.

I tak, biegły ortopeda J. B. 10% stały uszczerbek na zdrowiu wnioskodawczyni ustalił z powodu niestabilności przednio-przyśrodkowej kolana prawego, która wraz z niewielkim osłabieniem siły mięśniowej skutkuje dolegliwościami bólowymi o charakterze posiłkowym.

Z kolei biegły chirurgii ogólnej M. K. ustalił 1% uszczerbek z powodu utrzymujących się po wypadku u wnioskodawczyni blizn skórnych okolicy prawego stawu kolanowego. Biorąc pod uwagę wielkość i wygląd blizn, biegły chirurg ustalił uszczerbek z tego tytułu w dolnej granicy pozycji 156. Przy czym biegły wyjaśnił, że pozycję 156 tabeli zastosował do określenia uszczerbku jedynie przez analogię jako najbardziej zbliżoną. Biegły chirurg wyraźnie zaznaczył w opinii, że dokonana przez niego ocena uszczerbku na zdrowiu nie obejmuje ograniczeń funkcjonowania ubezpieczonej (blizny nie powodują bowiem takich ograniczeń), ograniczenia są spowodowane uszkodzeniami wewnętrznymi stawu kolanowego, a w tej kwestii wypowiedział się biegły ortopeda.

Powyższe jest zgodne z opinią uzupełniającą biegłego ortopedy, który stwierdził, że oceniając uszczerbek wziął pod uwagę wszystkie elementy urazu i leczenia wpływające na funkcję kolana wynikające z pozycji 156 dotyczących urazu kolana.

Należy przypomnieć, że pozycja 156 tabeli nie zawiera blizn jako innych następstw uszkodzeń kolana. Dlatego biegły chirurg zastosował tą pozycję jedynie w drodze analogii. Inaczej niż biegły ortopeda, który przy ocenie stopnia uszczerbku na zdrowiu ubezpieczonej wprost oparł się na pozycji 156, co wykluczyło mu powiększenie uszczerbku z tytułu utrzymujących się po wypadku na stawie kolanowym blizn, jako nie objętych wprost pozycją 156.

Analiza opinii biegłych prowadzi do wniosku, że zarzuty organu rentowego, co do tego, że biegli różnie ocenili ten sam uszczerbek na zdrowiu ubezpieczonej, są bezpodstawne i gołosłowne. Wynikają z pobieżnego zapoznania się ze sporządzonymi opiniami i braku ich pogłębionej analizy. Dlatego też **ocenę dowodów dokonaną przez Sąd I instancji, Sąd Okręgowy uznaje za pełną, wszechstronną oraz zgodną z zasadami logicznego rozumowania i regułami doświadczenia życiowego.**

Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił na podstawie opinii biegłego ortopedy i chirurgii ogólnej, że ubezpieczona na skutek wypadku doznała łącznie 11% trwałego uszczerbku na zdrowiu. Tym samym Sąd I instancji – wbrew zarzutom skarżącego – nie naruszył przepisów prawa materialnego w postaci art. 6 ust. 1 pkt 4 oraz art. 11 ust. 1 -3 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz.U. z 2015r., poz. 1242, ze zm.).

Ubezpieczonemu, który wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej doznał stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, w myśl art. 11 ustęp 1 w zw. z art. 6 ustęp 1 pkt 4 i art. 12 ustęp 1 ustawy o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych przysługuje jednorazowe odszkodowanie w wysokości 20% przeciętnego wynagrodzenia za każdy procent stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu.

Skoro zatem ubezpieczona doznała 11% stałego uszczerbku na zdrowiu w związku z wypadkiem przy pracy, a organ rentowy przyznał jej z tego tytułu odszkodowanie jedynie za 10%, to słusznie Sąd I instancji zasądził na jej rzecz odszkodowanie za dodatkowy 1% uszczerbku.

Organ rentowy nie udowodnił, aby wysokość ustalonego przez Sąd Rejonowy na podstawie opinii biegłych uszczerbku na zdrowiu wnioskodawcy w wysokości 11% była zawyżona.

Ponieważ treść wyroku Sąd I instancji, mocą której została zmieniona zaskarżona decyzja była nieprecyzyjna, Sąd Okręgowy na podstawie art. 350 § 1 i 3 k.p.c. z urzędu sprostował w wyroku Sądu I instancji tą niedokładność w ten sposób, że po słowach „tytułem odszkodowania za” dodał słowo „dodatkowy”.

Biorąc pod uwagę bezzasadność zarzutów apelacji, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. orzekł jak w pkt 2 sentencji.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. o § 10 ustęp 1 pkt 1 w rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r. poz. 1804).